

пжти до земята, възхваляваше учеността ми, увѣряваше ме, че ще ми бжде преданъ до края на живота си, а сжщо и на баща ми и на всички прадѣди.

Отговорихъ доста сухо на поздравленията му. Отъ честата употреба на опиумъ лицето му бѣ станало още по-сбръчкано, очитѣ хлътнали, а косата, съ която толкова ме биеше нѣкога, бѣ съвсемъ побѣлѣла. Азъ се престорихъ, че вѣрвамъ на думитѣ му и го помолихъ да препише колкото е възможно по-внимателно съчинението ми. Той ми обѣща и излѣзе изъ стаята, като не преставаше да се кланя и да ме хвали.

Но азъ съвсемъ не бѣхъ спокоенъ. Предчувствувахъ, че бившиятъ ми учителъ ще се помжчи да ми напакости.

За да разберете причината на безпокойството ми, ще ви кажа, че да се напише съчинение на китайски езикъ е нѣщо много мжчно. Нашиятъ езикъ има около 15,000 думи; всѣка дума си има отдѣленъ знакъ (буква). Колкото думи, толкова и букви. Има много различни по смисълъ думи, които се бележатъ почти съ еднакви знаци. Слаба, едва забележима чъртица може да измѣни съвсемъ смисъла на изречението. Най-малкото невнимание отъ страна на преписвача може да превърне съчинението въ безсмислица.

Помнѣхъ добре това и разбирахъ, че ако Тзинъ иска да си отмъщава, то по-удобенъ случай надали ще има. Достатъчно е да изпѣстри съчинението ми съ нѣколко едва забележими чъртици, да бжда скжсанъ и цѣлото ми бждаще убито.

Прекарахъ нѣколко часа въ страшна тревога. Идваха ми на умъ всички слухове за лоши постжпки на Тзинъ, но все си мислѣхъ, че надали е спо-